

TẠP CHÍ CỦA HÀNG KHÔNG QUỐC GIA VIỆT NAM • VIETNAM AIRLINES INFLIGHT MAGAZINE

HERITAGE

COMPLIMENTARY COPY

APRIL 2013

Highland colors

Vietnam Airlines

www.vietnamairlines.com

"TÔI TÌNH CỜ TRỞ
THÀNH NHIẾP
ẢNH GIA SAU CÁI
NGÀY ĐẠI SỨ
QUÁN MỸ BỊ ĐÁNH
BOM TRONG CUỘC
TẤN CÔNG KHỦNG
BỐ TẠI THỦ ĐÔ
BEIRUT, LIBÃNG
NĂM 1983"

khoảnh khắc chuyển động

ELKA RAY

GÁC LẠI SỰ NGHIỆP DÀI DANH
TIẾNG VỚI TỰ CÁCH NGHIỆP
ẢNH GIA VỀ CHIẾN TRANH,
JACK DABAGHIAN ĐANG RONG
RUỔI KHẮP THẾ GIỚI ĐỂ THU
THẬP NHỮNG KHOẢNH KHẮC
ĐỜI THƯỜNG CỦA CÁC DÂN
TỘC THIỂU SỐ VÙNG SÂU
VÙNG XA. HERITAGE ĐÃ CÓ
CUỘC TRÒ CHUYỆN VỚI
DADABAGHIAN SAU CHUYẾN
ĐI CỦA ÔNG TỚI CAO NGUYÊN
MIỀN BẮC VIỆT NAM

- Sinh năm: 1961 tại Li Băng, quốc tịch Pháp
- 23 năm là phóng viên ảnh chiến tranh ở khu vực Trung Đông và Châu Phi
- Ảnh do ông chụp đã xuất hiện trên nhiều tạp chí danh tiếng như Newsweek, Time Magazine, Paris Match, The Economist, the International Herald Tribune, The New York Times...
- Giải thưởng: giải thưởng danh giá POY (Picture Of the Year) lần thứ 52, giải xuất sắc về tin ảnh báo chí của trường Báo chí Missouri và được vinh danh trên World Press Photo

Triển lãm:

- Empty Quarter Gallery tại Dubai tháng 10/2012
- Empty Quarter Gallery tại Paris từ 27/3 đến 1/4/2013

Heritage: Ông trở thành nhiếp ảnh gia như thế nào?

Jack Dabaghian : Tôi tình cờ trở thành nhiếp ảnh gia thời, sau ngày 18/4/1983 khi Đại sứ quán Mỹ bị đánh bom trong cuộc tấn công khủng bố tại thủ đô Beirut, Libăng. Tôi ở cách đó đúng một tòa nhà và đang trên đường đến giảng đường, trong túi sẵn có máy ảnh cùng hai cuộn phim. Tôi đầu quân cho Newsweek và New York Times và quyết định trở thành một nhiếp ảnh gia thời sự kể từ đó. Dù đó là một tấn bi kịch, nhưng cái cảm xúc hưng phấn mãnh liệt khi là nhân chứng và được thấy bức ảnh của mình đăng trên các tờ báo uy tín ngay hôm sau đã thuyết phục tôi về con đường trở thành một phóng viên ảnh.

Heritage: Ông đã dành 23 năm cho nghề phóng viên ảnh và tường thuật đủ các vụ xung đột đẫm máu từ châu Phi tới Trung Đông. Điều gì khiến ông kiên trì theo đuổi công việc khó khăn và nguy hiểm này lâu đến vậy? Tại sao ông quyết định dừng? Điều gì ông nhớ (và không nhớ) về cái nghiệp này?

Jack Dabaghian: Báo chí giống như virus vậy. Chẳng có thuốc giải nào trị được cơn nghiện của bạn. Tôi vô cùng đam mê công việc của mình suốt 23 năm, giải phóng mọi năng lượng trong những ngày mà tôi tin là thời đại huy hoàng trước khi có cuộc cách mạng số. Tôi cũng là một nhà tư tưởng trong những ngày đầu với đức tin rằng ảnh của tôi phải truyền tải thông điệp chống lại bạo lực, nghèo đói và chiến tranh.

Tôi quyết định nghỉ việc khi nhận thấy công việc không còn tương thích với cuộc sống gia đình. Hai con tôi buộc tôi nghĩ đến cuộc sống và trách nhiệm làm cha. Tôi cũng mất niềm tin vào hệ thống này rồi. Báo chí nay đã

Heritage: Hiện tại ông đang tập trung ghi lại khoảnh khắc đời thường của các nhóm dân tộc trước làn sóng toàn cầu hóa. Tại sao ông lại chọn chủ đề này?

Jack Dabaghian: Phải mất đến mấy trăm năm khai hóa mới xóa bỏ được văn hóa bản địa tại Mỹ và các nơi khác. Nay mọi việc đang tiến triển nhanh hơn nhiều với sự giúp sức của Internet, du lịch, văn hóa và cách mạng công nghiệp. Mẹ Trái Đất đang ngày càng bé nhỏ. Các dân tộc thiểu số Việt Nam có nền văn hóa rất giàu có và tôi sợ rằng bản sắc hiện tại của họ sẽ biến mất trong vòng 10 đến 15 năm tới.

Heritage: Ông đã dành nhiều thời

đẹp nhất thế giới là đảo Coóc của Pháp và Calanques ở Mác-xây.

Heritage: Ông có lời khuyên gì cho những nhiếp ảnh gia mới vào nghề không?

Jack Dabaghian: Hãy dừng lại, vào đại học, kiếm một tấm bằng hoặc tìm một công việc tử tế. Nhiếp ảnh đang bị cưỡng ép mất đi bản sắc đang có. Các máy ảnh kiêm máy quay hiện đại nhất hiện cho phép chụp ảnh đẹp từ 25 khung hình. Điều này sẽ làm thị trường thêm teo tóp và xóa nhòa ranh giới giữa quay phim và nhiếp ảnh.

Heritage: Những bức ảnh về vùng sâu vùng xa gợi cảm hứng du lịch cho bất cứ ai. Theo quan điểm của ông, du lịch tới những vùng hẻo lánh là tốt hay xấu? Du khách có thể làm gì mang tính xây dựng với cộng đồng dân tộc thiểu số khi ghé thăm chứ không phải gây hại cho họ?

Jack Dabaghian: Du lịch luôn là điều tốt nếu biết kiểm soát. Tôi đã thấy những cô gái dân tộc H'Mong trẻ măng mà tôi thuê làm hướng dẫn viên từ bỏ trang phục truyền thống của mình và khoác lên nào quần jeans, nào áo phông như người phương Tây. Thật kinh khủng. Rõ ràng chúng ta cần thiết phải nâng cao nhận thức người dân nơi đây.

Các bộ tộc thiểu số có quyền hưởng một cuộc sống hiện đại hơn, được chữa bệnh và được giáo dục. Nhưng tôi nghi ngờ du lịch sẽ nhanh chóng đẩy họ ra xa khỏi nếp sống xưa cũ. Du khách đừng gây ô nhiễm, mà hãy tôn trọng văn hóa của họ. Hãy khuyến khích người bản địa bằng cách mua hàng của họ, như trang sức, quần áo để thúc đẩy kinh tế địa phương. Các hợp tác xã về thương mại công bằng có thể là một giải pháp. 🌞

TÔI TIẾP CẬN CÁC NHÓM THIỂU SỐ NHƯ MỘT NHÀ DÂN TỘC HỌC, CỐ GẮNG HIỂU VÀ HỌC HỎI CÁCH SỐNG, THÓI QUEN VÀ PHONG TỤC CỦA HỌ

thay đổi trong cuộc cách mạng số hóa và bạn đọc giờ chỉ chăm chăm quan tâm đến chuyện đời tư của sao và đám paparazzi. Tôi vẫn nhớ nghề, và vẫn phải đọc tin tức 2, 3 lần/ngày để mình không lạc hậu. Sự hy sinh này quá lớn, và chúng tôi vẫn đếm từng sinh mạng phóng viên bị tước mắt trên thế giới mỗi ngày. Tôi quá may mắn khi không bị một vết thương dù nhỏ sau bao năm bôn ba như vậy.

Heritage: Ông đã giành nhiều giải thưởng nhiếp ảnh quốc tế. Ông tự hào nhất về giải thưởng nào?

Jack Dabaghian: Thành tích đáng tự hào nhất của tôi là từng nhiều lần đặt máy ảnh xuống đất cứu người, đặc biệt là trẻ em tại châu Phi và Trung Đông. Trong những giây phút thế này, vai trò nhân chứng của bạn thật lạc lõng, bạn phải xắn tay vào cứu nạn nhân.

gian rong ruổi vùng núi phía Bắc Việt Nam gần biên giới Trung Quốc để chụp ảnh cuộc sống các dân tộc thiểu số khác nhau. Ông có thể kể chút gì về trải nghiệm của mình ở đây không?

Jack Dabaghian: Tôi tiếp cận các nhóm thiểu số như một nhà dân tộc học, cố gắng hiểu và học hỏi cách sống, thói quen và phong tục của họ. Với tư cách nhiếp ảnh gia, tôi cố gắng làm rõ sự phân biệt trong thời trang cho nữ giới. Tôi rất thích cách họ gần gũi với thiên nhiên và tự cung tự cấp cho bản thân. Họ trồng gì ăn nấy. Họ trông gai lấy vải may quần áo. Chẳng phải chúng ta đã quên những điều này trong thế giới văn minh phương Tây rồi sao?

Heritage: Những địa danh nào trên thế giới ông thích nhất?

Jack Dabaghian: Tôi sinh ra gần Địa Trung Hải và tôi nghĩ địa danh

Phụ nữ Dao Đỏ ở Sapa

FOLLOWING A LONG AND ILLUSTRIOUS CAREER AS A WAR PHOTOGRAPHER, JACK DABAGHIAN NOW TRAVELS THE GLOBE DOCUMENTING THE LIVES OF ETHNIC MINORITY PEOPLE IN REMOTE REGIONS. HERITAGE CAUGHT UP WITH MR. DADABAGHIAN AFTER HIS RECENT VISIT TO VIETNAM'S NORTHERN HIGHLANDS

Moving

Heritage: How, when and why did you decide to become a photographer?

J.D.: I became a photographer by accident, the day the US embassy was blown up in a terrorist attack in Beirut, Lebanon April 18, 1983. I was one block away walking to university to take my courses and I had my camera and two rolls of film. I fronted the New York Times and Newsweek and decided I wanted to become a news photographer then. It was a tragic event but the thrill and excitement of being a witness and seeing my pictures printed in prestigious newspapers the next day convinced me I wanted to be a photojournalist.

Heritage: You spent 23 years working as a photojournalist and covered many devastating conflicts in Africa and the Middle East. What kept you doing this difficult and dangerous work for so many years? Why did you stop? What do (or don't) you miss about it?

J.D.: Journalism is like a virus. There is no anti-dote to cure you. I enjoyed my work tremendously during 23 years, putting all my energy in what I believe were the golden days before the digital revolution. I was also an

- Year of birth: 1961
- Home-country: Born in Lebanon but a French National
- Spent 23 years working as a war photo-journalist in the Middle East and Africa
- Photos published in reputed magazines like Newsweek, Time Magazine, Paris Match, The Economist, the International Herald Tribune, The New York Times,....
- Prizes:
1994: the prestigious 52nd POY (Picture Of the Year) Award of Excellence in Newspaper Spot News from the Missouri school of Journalism and nominated to the World Press Photo for his work in Rwanda, Africa.

Exhibition :

- Empty Quarter gallery in Dubai in October 2012
- Empty Quarter gallery at Art Paris fair on March 27, to April 1, 2013

idealist during my early years and I believed my pictures carried a message denouncing violence, poverty, famine and wars.

I decided to quit because my job became incompatible with my family life. Two kids get you to think about life and your responsibilities as a father. I also lost faith in the system. Journalism changed with the digital revolution and readers shifted their focus to celebrity and paparazzi stories. I still miss being a journalist and I need to watch the news two to three times a day to keep myself informed. The sacrifice is too great and we still count the number of journalist being killed around the globe today. I was lucky after many years to walk away with minor injuries.

Heritage: You have won many international photography awards. What are your proudest achievements to date?

J.D.: My proudest achievement is to have laid my cameras to the ground to save people and especially children on several occasions in Africa or the Middle East. During those moments your role as a witness is irrelevant and you turn into a rescuer to save lives.

Heritage: You now focus on documenting the lives of ethnic groups facing the effects of globalization. Why is this topic so important to you?

J.D.: It took hundreds of years to civilization to wipe out 'native' cultures in America or other places. It is happening at a much faster speed nowadays with internet, travel, culture and the industrial revolution. Mother Earth is becoming much smaller. The ethnic groups of Vietnam are so rich in their own cultures and I am afraid they will disappear in the way we know them today in the coming 10 to 15 years.

Heritage: You have spent a lot of time in Vietnam's northern mountains near the Chinese border, photographing people of different ethnic groups. Please tell us a bit about your experiences in this region.

J.D.: I approach the ethnic groups like an ethnologist, trying to understand and

learn about their lifestyles, habits and customs. As a photographer I try to pick out the differences in the women's fashion. I also enjoy their closeness to nature and their near self sufficiency. They eat what they grow. They harvest hemp and make clothes. Have we not forgotten about all this in our western civilizations?

Heritage: What's your favorite place on earth? Please tell us why.

J.D.: I was born on the Mediterranean Sea and I think the most beautiful place on earth is the French island of Corsica and the Calanques in Marseille.

Heritage: Photographs of far-flung locales inspire people to travel. In your view, is tourism to remote regions a good or bad

"I APPROACH THE ETHNIC GROUPS LIKE AN ETHNOLOGIST, TRYING TO UNDERSTAND AND LEARN ABOUT THEIR LIFESTYLES, HABITS AND CUSTOMS."

thing? What can visitors do to make a good impact on the ethnic minority people they visit, rather than a bad one?

J.D.: Tourism is always good if it is controlled. I have already seen young Hmong tribe girls I used as guides give up their traditional outfit to dress like westerners wearing jeans and T-shirts. I find that terrible. Raising their awareness to this is a necessity.

The ethnic tribes have the right to a more modern life, to medicine and education but I suspect tourism will push them away from their traditional way of life very quickly. Visitors should not pollute and should respect the culture. They should encourage the locals by purchasing items offered for sale, jewelry, fashions, etc. to encourage the local economy. Fair trade co-operatives might be a solution. 🌱